

C S U R G Ó É S V I D É K E .

Társadalmi, szépirodalmi és közgazdasági hetilap — Megjelenik minden vasárnap.

ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egész évre: 4 frt (8 kor.) Félévre: 2 frt 4 kor.)
Negyedévre: (2 kor.) 1 frt
Egyes szám ára: 10 kr. (20 fill.)

Szerkesztő:
Dr. Nagy Sándor ügyvéd
Szerkesztőség: Csurgó, Széchenyi-tér,
Külföldi iratok vissza nem adandók.

KIADÓHIVATAL:
Vágó Gyula könyvnyomdája,
ho a az előfizetési díjak és a hirdetések küldendők
Hirdetések utánosan számítanak.

A gabona-uzsora.

Hogy főleg agrár-állam vagyunk, azt tudja mindenki. A magyar nép főforrása az édes anyaföld, mely mindannyiunk jóllétéről gondoskodik. Ha bedugaszoljuk ezt a forrást: éhen kell vesznünk. Valóságos merényletet követ el az, aki a jövedelmi forrást megapasztani akarja. A legnagyobb figyelmet kell tehát fordítani minden mozanatra, amely mezőgazdasági viszonyainkat rosszabbíthatná vagy az azzal foglalkozó elemeket kenyérkeresetökben megrövidíthetné.

Egy keservesen inséges év után alig közepes termés következett legutóbb. Rendes viszonyok között is a rosszak közé kellett volna sorolni az idei évet, legkevésbé volt pedig arra alkalmas, hogy a múlt év inségét pótolja.

Mostohán gondoskodott tehát rólunk a természet az utolsó években. Tűrni kellett, mert ez Istentől jött. Az emberektől azonban méltán elvárhattuk, hogy egymást ilyen viszonyok között támogassák.

A kormány megtett mindent, amivel a kisgazda sorsán enyhíthetett. Termézetbeni és pénzbeli segínyt nyuj-

tott a támogatásra leginkább szorult kisembernek.

Élénk figyelemmel és érdeklődéssel kísérte és kíséri ma is a kormány és a törvényhozó testület mindazokat a körülményeket, melyek hazánk agrrikulturájára befolyást gyakorolhatnak.

Sok helyütt vetőmagot vagy ültetvényeket adott ingyen vagy elenyészően csekély áron a földművelésügyi minisztérium. Gondolkodott a kormány arról is, hogy a kisgazda olesó kamatláb és kedvező visszafizetési módokat mellett a gazdaságának fentartásához multhatatlanul szükséges pénzhez juthasson.

Annál nagyobb mértékben elítélendő, hogy még mindig akadnak lelketlen tőkepénzesek, akik az inséges évek által amugy is a tönk szélére jutott kis birtokost galád módon kiszípolozzák.

Az „uzsora“ szó nem eléggé jellemzi ezeknek a spekulánsoknak az eljárását. Mert ezek az uzsorások nem attól fosztják meg áldozataikat, amijök már meg van, hanem kapzsi kezekkel még azt is lefoglalják a szegény kisgazdától, amijök Isten áldásából még lehet.

Furfangos számítgatással meghagyták ugyan a kisgazdának azt az aggo-

dalmat, vajjon fog-e Isten áldása lebegni keserves munkájukon, de elrabolják tőlük magát az áldást.

Ám hagyjuk a képletet és nézzük, hogyan aknázza ki a gabonauszorás a gazda szorult helyzetét.

Mondjuk, hogy a kisgazda a tél beáltával pénzavarokkal küzd, amint hogy magyar kisgazdánk háromnegyedrészre már december, január hónapokban teljesen kifogyott a pénzből. Van aki szívesen kisegíti: a gabonauszorás. Mindössze csak egy kis irást kell adnia, amelyben czifrán ki vagyon írva nem talán a váltó összege vagy a lejárat napja a vagy a váltónak egy másik kelléke oh nem! a bizodalomteljes gabona-uzsorásnak erre nincsen szüksége; a czifra betük mást mondanak; se többet se kevesebbet, csak annyit, hogy a kisgazda eladja egész jövő évi termését, melyet a gabonauszorás tetszése szerinti napon — jól tessék figyelni — nem talán a kisgazdának már átadott összegért, hanem a tőzsdén az átvétel napján jegyzett árfolyamon alul métermázsánként 1 frt 1 frt 50 krral olcsóbban.

A gabona-uz-orás tehát a kisgazda bérét viszi a vásárra. Ha a termés iránti várakozások nem teljesül-

T á r c s a .

Az egér, patkány és a szomszédasszony.

(S' p' ir után szabadon.)

Karácsonyest — mint szokásban —
Fényben uszó nagy szobában
— Így pár meghitt óra tellett —
A férj ült kis neje mellett.
A kis fiu fája készen
Kis Jézuska hozta képen.
Tréfa, játék közepette
— Csókrablás is volt közöttük —
Zalogosdin, pározáson
Szált az idő röpke szárnyon.

Halk esoszogást vettek észre:
Egy kis egér bujt helyére.
„Ni csak, édes, egér fut ott!”
„Nem egér volt, patkány futott!”
„Dehogy! Egér! Ne vitatkozz!”
„No de patkány, szó se ahhoz!”
„Egér“ „patkány“, kiabálnak
S férj vet véget a vitának:
Kapja botját s bizonyítja,
Ugy van az, mint ő állítja.

Hatása e hatós érvnek,
Hogy csakhamar megbékélnek
S csókolózva örökkéig
Éldegelt a pár egy évig
S karácsonyest — mint szokásban —
Meghitten ült a szobában.
Mellettük egy új pár lakott,

A mely nem réz Mózes papot
Olahagyva keresztény lett,
Felvéve a keresztiséget,
De a szokást nem ismerte:
Milyen lehet a szent este?

Szót a férj most hú párjához:

„Menj a szomszéd ablakához,
Nézz be rajt és mond el, édes,
Mi kell Krisztus ünnepehez?”

Szót fogadott nő a férjnek

S látta, hogy ott t' dögélnek,
Zalogosdi megyen egyre
Trefálódzva, enyelegve;
S férj urának most a nyelvén
Ez csuszott ki, incselkedvén:

„Emlékszel-e, édes, tudod,
Hogy tavaly itt egér futott?”

„Hogyan, egér? Nem ugy van ám,
Patkány volt az, mintha látnám!”

„Dehogy! Egér! Ne vitatkozz!”

„No de patkány, szó se ahhoz!”

S „egér“ „patkány“ kiabálnak

S férj vet véget a vitának:

Kapja botját s bizonyítja,

Ugy van az, mint ő állítja.

S a mint a bot járja utját,

Szomszédné az ablakon át

Szomorkodva nézi, látja,

Bizony furcsa szokás járja!

És nagy busan ment el onnét.

„No, mit csinál hát a szomszéd?”

De az asszony hallgat egyre,

Némán állva néz a földre.

„Mi a szokás, mond Arankám?”

De ő hallgat, szó se ajkán.

„Szólj no, asszony! Mi bánt ugyan?”

Mit csinál a szomszéd uram?”

Az asszony csak keblét nézi

Férje ura pedig kéri,

Dühöng, tombol egyre-másra

S csak nem szól a faggatásra,

Mig a férje botot nem vesz

S nem nyúl szomszéd módszerhez.

Megszólalt most: „Éles Ákos!

Ha tudad, hogy ez szokásos,

Minek küldtél ily potyára

Szomszédunknak ablakára?”

Szakács Béla.

E . . . . nek

A régi dal, a régi átok
Szünetlen utamon kísér;
„Egy sziv veszett el, újra egy sziv —
Mért szeretett a bulga, mért?”
E dal rezg lelkemen keresztül,
Ez örök átok jár velem;
S nem menekülhetek előle
Se nappalom, se éjjelem!

Föl van hát írva csillagomba
A szörnyű végzet, intelem:
Hogy nem lehetek soha boldog,
Hogy el kell vesznem idelelem?
Hogy míg szívemnek legutolsó
Csöpp vere el nem apadott,

nek, a kizsáka silány termését a napi árnál 1 frt 1 frt 50 kral olcsóbban tartozik a gabonauzorsónak odaadni és természetesen, ha a termés ára nem fedezné a felvett pénzkölcsönt, a különbözettel adósa marad a gabonauzorsónak esetleg már a következő évi termésre és ezért nézi oly félve aggódó szemmel a gazda, hogyan csirázik a mag, hogyan üt ez árba és mennyi szemét ad a kalász. És ha teljesülnek a várakozások, akkor sincs a gazdának öröme benne, mert termését már hónapokkal előbb potomáron eladta.

De a gabonauzorsó még ezzel az uzorsó kamattal sem éri be. Neki nem elég, hogy pénzért busásnál busásabb kamatot szed, hanem a kizsáka bőrével még hausse és baisse-játékot játszik. Ez a kis játék nagy nyereségre való kilátás mellett a gabonauzorsónak nem kerül semmibe, míg a kizsáka egy vagyont veszthet mellette. Mert a kötelezvény alapján jogában áll a gabonauzorsónak bizonyos — hónapokra kiterjedő — időtartamon belül a termést átvenni. Ez által a gabonauzorsó a tőzsde-nyereségét a maga részére a lehető legnagyobb összeg erejéig biztosítja, a netáni veszteségszámlát és sok más hátrányos esélyt pedig a kistermelőre hárítja át.

Nemrégiben a vidék kisbirtokosainak küldöttsége felkereste a földművelési, kereskedelmi és igazságügyi minisztereket, kérve, hogy ennek az országos gabonauzorsó sürgős megszüntetése tárgyában tennék meg a kellő intézkedéseket.

Bizton reméljük, hogy azok az intézkedések nem sokára fognak magukra várattatni.

Á mi annyival inkább kívánatos, mert nem lehetetlen, hogy a gabonauzorsó nem sokára kiterjedés a kisvárosi gabnakereskedők hasonló módon bannak el a közönséges földműves osztálylyal is. Ez pedig kegyelemdöfés volna az amugy is tönkre tett szegény földművesre nézve. F. M.

H i r e k.

— **Névmagyarosítás.** Eisler Arnold helybeli kereskedő, belügyminiszteri engedéllyel nevét „Erdős“-re magyarosította.

— **Uj posta bélyeg elárúsító.** Bächler Mór helybeli kereskedő a posta jegyek elárúsítási jogát és posta láda tartási jogot kapott a pécsi posta igazgatóságtól. Tájékoztásul közöljük a közönséggel.

— **Böjti mulatság.** Egyik régi bálunk emléket láttuk feujtani a febr. 25-iki Thea estély cím alatt rendezett estélyen. Ezelőtt 20 évvel jött divatba nálunk a febr. 23-iki bál, mely híres volt minden tekintetben. Képvisele volt ott nemcsak Somogy vármegye, hanem a közel fekvő szomszédos megyék is. A febr. 28-iki bálak körül-belül 6-8 éven át tartották magukat s azóta igazi bálunk, olyan, ahol mindenki jól mulatott volna, nem volt. A thea estély, melyet tulajdonképp ismeretlen rendezőség hozott össze, (talán azért is sikerült) méltó feujtása volt régi mulatságunknak. Kedély volt az egész társaság s a határtalan kely késő reggelig tartotta együtt a közönséget. Táncozó volt bőven, a mi nálunk ritkaság számba megy. Leány azonban alig volt 5, ugy hogy a thea estély ezim helyett, találóbb a „menyec-ke“ bál elnevezés. A negyeseket 26 pár. telt az összes jelenvolt hölgyek táncoltak. A hölgyek névsorát következőkben közöljük: Babochay Lászlóné (Berzence), Batori Lajosné és Jolán, Borbely Gyulóné (Berény), Dr. Éhn Kálmáné, Deitsch Samuáné (Zakány), Dr. Eröss Józsefné (Berény), Bóán Kálmáné, Ham Ferenczné, Herczeg Józsefné, Dr. Hochreiter Kornélné, Kacskovits Lajosné és Tallián Virginia (Kaposvár), Dr. Kovács Henrikné, Konlechner Frigyesné és Knorcer Mária, Özv. Mátrai Beláné és Vilma, Mátrai Gyulóné, Metzli Kamillné (Berény), Németh Zsigmondné és Margit (Alsók). Prettnerhofer Beláné, Schreier Beláné, Dr. Schwarz Mihályné (Berzence) Varga Imréné (Inke).

— **Meghalt.** Egy ember halt meg a napokban. Egy ember a ki 9 családtag s nagyszámu résztvevő szemeit borította könybe halálával. Eleteben másként csinálta. Czigány volt, még pedig a javából. Egész gárdáját muzsikálta ki városunk fiatalágának. Ha megfeküdt nyiretvéje a hegedű hujját, lelkesülten tört ki a féktelen kedv, s mosolygott a szem. Szegény Jóska! Szomorú nótákkal kísérték ki hajdani társai. Szinte sirt kezükbe a hegedű, midőn a temetőbe vitték a vezért, ki rég időktől fogva

vezette a bandát. Egy régi, jó cigányt Kotyi Jóska vitték örök nyugalomra márcz. 1-én. Ismerte mindenki, megsajnálta megsiratta mindenki, a ki látta a gyászmenetet. Vele sirba szállt a régi cigány, pedig nem is volt olyan idős. Ha lehet adni a cigány keresztlevelére, legfeljebb 55-éves lehetett. De milyen cigány volt. Öröm volt hallgatni, de csak akkor ha ő maga is tudta hogy ahhoz értő, zeneszerető ember hallgatja. Hogy sirt rit kezében a száraz fa! Ha rákezdte a híres Boka vagy Bihari fersergőt, elnémult a szó az ajkon a legfektlenebb kedély is összezsugorodott, s a primás hegedűje uralta a helyzetet. Oly szepen kevés cigány játszott magyar nótát mint ő. Kinek fő vonása volt az egyszerűség, s nem cifrázta a nótát, mint a mostani cigány. Sirt, zoko ott az ő kezében a hegedű. Tudományát még a nálunk megfordult művészek is elismerték. Vármegyénk híres primása Simpliczius pedig nem egyszer irigyelte meg Jóska tudományát. Ő azonban egyszerű ember volt. Nem vágyott hírnévre. Nagyszámu családjával itt élt szegényesen közöttünk jó és rossz napokat. Csak egyszer kétszer tette meg, külön hívásra, hogy lerándult Zágrádba s egypár horvát városba, néha közeli furdóbe. Családszerető ember volt, a ki 9 gyermeke közt érezte jól magát. Gyermekei örömmel töltötte el az öreg primás szívét, mert méltó ivadékok talált bennük. Fiai mind 6-8-9 éves kis tapoggyos kölykek az utcán végig muzsikáltak a járó kelőt, hogy pár krajcárt kapjanak. Ma 2 Párisban húzza a magyar nótát. Az öreg primás temetése szép volt. Nagy közönség kísérte ki a temetőbe. A menet alatt megtelt az u'ca, és sok női fej jelentkezett az ablakokban, hogy utolsó Isten hozását mondjanak régi kedves cigányutának, aki annyi kedves napot, és vig órát szerzett minnyájunknak. Nyugodjék bekével.

— **Különös lap Székes Fehérváron** Klökner József szerkesztése alatt „Képes levelező lap“ cím alatt havi folyóirat jelent meg. A lap célja, a képes levelező lap gyűjtőit össze hozni s azoknak beszerzési forrást teremteni stb. Lám a sportszerű levelezőlap gyűjtők szenvedélye még szellemi termék megteremtésére is képes. A lap 1 évi előfizetési díja 1 frt.

— **Mérész vállalkozás.** Salem ben Salem arab urról szól a nóta, a ki 1797

Végig szenvedjen nyomorával
A földi élet—kinpadot?
Meg van hát írva, hogy ki itt lemn.
Nemes volt, jó volt, szeretett.
Annak borítsák legeléször
Szemére a szemfedele?
Hogy az, akinek szive—lelke
Csak imádsággal volt tele,
Arra boruljon legeléször
Az örök éjjek éjjele?
Ah így van, így, megtanított rá
Ifju lét, vén tapasztalat;
Az imádságnak nincs hatalma
Az ég felett az ég alatt.
Vándor! az élet sivatagján
Pihenj, pihenj meg mielőbb — —
Tenyérvnyi zöld virányra nem lelsz,
Késő van, . . . az éjjel sötét . . .
Nem így akartam irni hozzád,
Nem ily sötéten, zordanan;
Hiszen a pokol és a napfény
Nem illik össze sehogyan . . .
De mit tehetek, ha dalomba
Nem jó egy vidám. játszi szó —
Hogy is jöhetne, hisz ez a dal
Üdvözöl is, meg — bucsuzó!
Veress József.

A viszontlátás.

Már öt éve annak, hogy nem látták egymást, míg végre a véletlen ismét összehozta őket. Károly már egészen emberré lett.

míg Irma a fiatal bimbó időközben virágzó rózsává fejlődött.

Nevének említésénél megrázkodva, félve tekintett rá; azonban a váratlan találkozás Károlyt is kihozta a sodrából. Ő ki azelőtt mindig oly könnyedén, előkelően tarsalgott, hogy barátainak csodálkozását kihívta, most szóltalan mereven állott.

Végre magához tört.

„Hogy van mindig“ kérdé egy kis sé elfogultan „már néhány éve annak, hogy nem láttuk egymást“

„Igen öt éve“ felelé ő az időhamar elment.

Károly idegesen pödörgette bajuszát, míg Irma lassu léptekkel a teraszhoz közeledett, hová őt követte. Ismét szünet állott be.

„És kegyed boldog“ kérdé Károly, csak azért, hogy valamit szóljon.

Ő azonban a feleletet kikerülvén, megjegyzé „hallottam hogy ön is megnősült, hát ön boldog?“

Hogy ne volna az. És mesélt neki kedves nejeéről, két kis fiáról, a boldog otthonról és más egyéb dolgokról, mi őt és családját érdekelt.

Irma felsóhajtott „mily szép volna ez így“ Kissé megdöbbenve hátrált Károly. Nem gondolt arra, hogy boldog családi állapotának ecsetése, mily fájó érzéseket kelthet felében.

„Vallja be őszintén, kegyed nem boldog. Hogy is tudta életét egy oly emberhez lánczolni mint a kegyed férje? — — — Kezét szóltalan ajkához szorítva, haikán sut-

togá „szegény gyermek“

A holdnak csillogó fényre beezüstöző szép férfias arcát, mely e pillanatban kísérteties halovány volt. Ő felpillantott hozzá és ugy vélte, hogy szenvedéseinek megváltoztatót találta fel benne. — — —

Elmesélte bánatát azon percetől fogva, melyben szülei óhajának engedelmességgel, egy gazdag gyárosnak nyújtá kezét. „Azóta a szerencse csillagát nem isne tem“ mondá, „azon szép tavaszi est óta, melyen utóljára átkaroltuk egy ást“ Emlékszel e reá?

Károly mereven nézett maga elé. Egy rögtöni ösztönytől áthatva odahajlott és ajkával az ő rózsás ajkát érinté.

A táncteremben a zene elhallgatott. Elnémultak a zene csábító hargjai és helyét éleak társalgás váltotta fei.

„Majd nélkülöznek beannunket“ szólalt meg ő és feláll, egő arcát felre fordítva. Károly karját nyújtván, bevezette a táncterembe. Azután ajánlotta magát, meztőségül felhóvván fáradságát, sietett közelebből távozni.

Fájdalmas volt neki e nő oldalán lenni és ő vele érzett, nem is kérte a maradásra.

Nem kérte, hogy ismét jön-e, csak gépiesen nyújtá jobbát, melyet megrendülve ajkához emelt.

Lépteit tekintetével követte míg csak el nem tűnt, azután zsebkendőjét szeméihez emelte, valami csillogott benne, mintha könycsepp lett volna. — — —

MiskolczyDezső.

Csarnok.

Egy feltékeny asszony szenvedései.

Igen! Én elismerem, hogy feltékeny vagyok, miért is tagadnám? Hiszen férjem vagy! — Talán szégyen az, hogy mindennek fölött szeretlek?

Örömmel áldoztam neked ifjúságomat s gyermekeidnek napom és éjjelem minden percét; — rátok gondolok ha ébren vagyok s rólatok álmodom, ha lehajtom fejemet. A ti jóletetek fáradhatatlan tevékenységre serkent s a ti boldogítástok egyedüli célja életemnek. És midőn így szeretlek titeket, ohajtanám, hogy azt, kit mindennek fölött szeretek, sohase nélkülözsem, hogy holmi kicsinyes dolgokért ne hanyagoljon el engemet. És ebben nem talállok semmi restelni valót!

Te tudod legjobban, mily hálás vagyok a legkisebb figyelemért is irányodban; mint derül fel arczod, ha te gyengéden végig simítod azt s mily kétségbeesés vesz erőt rajtam, ha te közönynyel eltelve ásitozol melletttem!

Hi megtörténik, hogy este korábban térsz haza és engem szobámban egyedül ülve találsz a pamlagon s mellem helyezkedve úgy, mint egykor, karodul átöleled derekamat, míg másik kezével fejemet kebledre vonva tartod és én felbátorítva ennyi kedvesség által, ajkamat csókot kérve nyujtom feléd, mire te gyengéden lehajolva, ajkaidra tapasztod s egy hosszú édes csókban szíved magadba lelkemet, a mi ah! már ugys a tied, én szólni nem tudok, de bennem minden ujjongva kiáltja: én édes mindenem! Szemeimet reád emelve, földöntúli érzellemmel szívemben szemlétem arczodat, nekem légedesebbet a világon. És te is?

Fáradtan és unalommal telve bámulsz magad elé, széy szemeid elmerülve nézik a semmit!

És ekkor elröpül közlünk a nyugalom!

Engem megragad a kétség és kin szelteme és felráztak apathiából, szenvedélyesen kérdezve, kit látsz ott? Kire gondoltál, míg ajkaid engem csókolnak? És te felugorva kiüröl és gyötrelméről beszélsz, hogy elkeseritem életedet, megutáltatom veled az ott-hont s kalapodot váve elmegy s én egyedül maradok!

Nem, nem egyedül! Velem marad a lá és a bánat, szívem vad kétségbeesésben vergődik. Hova meátél! Kiért kell nélkülözöm tégedet? De miért is élni s naponta látni és érezni, hogy nem szeretsz, hogy meguntál. Inkább temetve lenni a föld alá, ott nincsen semmi, semmi.

— Ki a szabadba! — kiáltok fel ilyenkor; — ide bent megfulladok! — és sietek kis kertembe. Dolgozzunk valamit, ott a cseresnyefa alatt nincsen felkapálva a virágos ágy s a kis kapa kezében gyorsan vágomlik a göröngy s amint így fáradoz, oszlik bánatom is, de jaj! Mi volt ez? valami érinté homlokomat. Egy pár érett cseresnye! Letépek s ajkaimhoz akarom vinni. E perczen eszembe juttatják a te ajkaidat. Eldobom messze magamtól a kis kapt és lehajtott fővel, csendesen ballagok a kerti utakon a cseresnyét szemlélve.

Megrezzenve, hirtelen állok meg. Mint-ha a te leheleted érintett volna! Felnézek. Nem Csak egy almafa alatt haladtam el s az hullatá reám virágait. És ott? Mi az ott!

Vagy ugys, a buza-virág. Szemeidet képzeltem látni! Nem, tovább nem megyek, el vagyok fáradva, nem bírlak egy perczre sem feladni, hiszen minden te reád emlékeztet.

Gyors léptekek hallok közelíteni. Ez ő lesz, vissza jön! Ide a kis padhoz; egyenesen erre tart, tudja, itten talál.

Az öröm és a félelem miatt alig bírok lélekzedhez jutni; leülök, úgy várom be.

Anyám! édes mindenem, hol vagy? és feltűnik a virágos lombok között egy kedves

gyermek. — Ez édes hang, e szem, e mozdulatok! ez te vagy, ez a te fiú; ez az én gyermekem!

Ez az enyém! e tiszta szívnek egyedüli lakója én vagyok; e fehér homlok megélt enyém minden gondolat s e ragyogó szemek szeretettel te ve merülnek az enyémbe s én azokon keresztül olvasok lelkének mélyén s ott nincsen más, csak te és én!

És a cseresnye gyorsan vándorol kézből kézbe s onnan a piczi szájhoz, hol ropogva tűnik el.

„Sirtál anyám!” s az édes fej ott pihen keblemen, a fényes szem elborul s a picziny ajak görbébb és görbébb lesz.

És én újra sírni kezdek. Igen gyermekem, de — a boldogságtól, hogy Isten ily jó gyermeket adott nekem. És a kicsike néz és néz reám a te szemekkel és nem hisz nekem.

Istenem, mit gondol e gyermek; kis keble mint emelkedik s ő is téged keresve néz körül. — „Apá mindég elmen” — szól, sóhajt és lesüti fejét.

Én kis kezét kezembe véve, sétálni viszem s a kertet övező sövény tükéi közt keressük a kis madár fészket. „Ott van meg van” szól csendesen fiam. Én némán intek s hallgatva bámuljuk a kis pelyheseket; ott ül náluk anyjuk s párja odébb egy ágon énekel nekik.

„Ók sokan vannak anyám! É mi csak ketten!” szól ismét kis fiam „s én szeretlek tégedet, holnap elhozzuk apát is, nézze meg mily kedves e kis család!”

Én halkán intek fejemmel és örülök, hogy sötétebb lesz, mert így a gyermek legalább nem veszi észre patakként omló könyvet. Végre a szobalány éles hangon estelízni hív, mert az ur már az asztalnál vár reánk.

Fiamat küldöm előre, hogy békítse ki haragvó apját s én szégyenülve, hogy kiserítam szememet, lesütve állok meg az ajtóban.

„Nem fogsz estelízni?” — kérdéd nyugodtan. — De igen! felelek én s helyemre ülve csendesen költök el az estebédet. Csak a fiu, ki közöttünk ül, beszél és beszél a fészekről, e cseresnyéről, hangja mind vonatottabb s a szó mind ritkább lesz-lesz ajakán, míg végre egészen elhallgat. — Alszik mondod én. Alszik! — intesz te s mi némán ülünk ott.

A szobalány egy intésre ágyba viszi s mi ketten maradunk.

Nem, ketten! Ott van közöttünk a félreértés — s mi nem juthatunk egymáshoz.

Te vársz egy ideig, hogy megszólítlak és csendesen szíved el rendes esteli szivarodat, én pedig kötök. A meg—meg koppan az asztal szélében, egy kis lepke körülrepelve a lámpaharangot, oda-oda csapodik az üveghez ennyi az egész.

Te végre felkelsz s jó éjt kívánsz nekem, szobádba távozol.

A mellékszobából áthallik nyugodt egyforma lélekzed, míg én páruámra könyökölve figyelek; ha nem ejtesz-e ki egy nevet álmodban, az ő nevét, a kit annyira gyűlölök; csak tudnám bizonyosan; de te oly okos vagy és ő oly ügyes!

Azt szoktad mondani, hogy neveltségessé teszlek rettenetes feltékenységem által; hogy féltetek a naptól, a szélőtől s még az árnyékkodra is irigy vagyok. Ah Istenem! ezen feltékenysége a virág-kornak régen elmult tölem; félttem jóletünket és boldogságunkat s mindennek felett gyermekeim apját!

Jól tudod, mi sem fajna jobban, mintha árny borulna tiszta nevedre; azt szeretném hogy mindanayi között a tied legyen a legfényesebb, hiszen te vagy ez én büszkeségem. Rettegek, ha neved említésénél valaki kétértelműen találna mosolyogni, mert te vagy az én becsületem! És ha nekem egyszer meg kellene érnem, hogy rólad tiszteletlenül nyilatkoznak, úgy éreznem magamat mint kinek az Istent sárba taposva mutatják meg.

S. GY.

körül született. Salem ur rabszolga volt. Első ura eladta egy zsák datolyáért, de azután is sokszor változtatta gazdáját részint adás-vétel, részint szökés útján. 50 éves korában megdőült és teljes ötven évig boldogan élt feleségével, a ki nemrég meghalt. Magunk fajta ember ilvenkor már a világ mulandóságán töprenkedik. De, szerelem már elhangzott nóta. Salem ur pedig egy husz éves esinos, de szegény hajdon után nyujtá ki még ruganyosnak volt karjait. Salem ur gazdag lévén, remélhet.

— **Az ideai sorozás.** A honvédelmi minister néhány nap előtt kiadott rendeletével elhalasztotta a sorozást, melynek ke dete márczius elejére volt kitűzve. Az előkészületek azonban oly rendben vannak, hogy egyujabb rendeletre akár három nap alatt meg lehet kezdeni a sorozást. A rendes októberi bevonulás azonban nem szenved kesedelmet, ha mindjárt a baka jelölt csak márczius végén kurjantja is el magát, hogy „Az Isten is kati-nyának teremtett.”

— **Singer Sándor** náituk már előnyösen ismert nagy kanizsai fényképész folyó hó 4-én városunkba érkezett és özv. György Mihályné házában műtermet nyitott, ahol csak szombat és vasárnaponként fényképfevételeket eszközöl. Ajánljuk tisztelt olvasóink becses figyelmébe.

— **„Ha rávisz a szerelem!”** — Van egy nóta, melyben ez a sokat jelentő sor ad az előző sorokra felvilágosítást. Ezzel igazolhatják magukat azok a szerelmesek is, a kik a törvény előlta házassági akadály alól való fölmentésüket kérik Ó felségénél. A király a mult évben 74 kérvényezőnek engedte meg a házasságot. Eze között 71 olyannak, a ki testvére leszármazottjával akart házasságra lépni és 3 olyanak, a kit házasságtörés miatti tilalom akadályozott abban, hogy választottjával összekelhesen. Az igazságügyminister ugyancsak tavaly több mint 4000 szerelmes párt tett boldoggá ilyen fölmentéssel, 2222 olyant, a kit fejletlen kora akadályozott a férjhezmenésben és 1043 unokatestvért. A szerelmes özvegyasszonyok 828 át mentette fel a megunt várakozás alól.

— **Időjárásunk.** A hét folyamán 5-ször kezdődött s talán be is végződött a télünk. Még az ez előtti héten valóságos tavasz járt, a hét elején újra téliesre vált az időjárás. Irtozatos hideg erős téli szél váltotta fel a déli enyhe szelet. 5 napon át fagyponton alul 8 fokon állott a hőmérő. Gazdaközönységünk, mely már javában folytatta a tavaszi munkát s nyakra főre vetette a gabonát, visszavonult. A hó naponta sűrűn hullott, sőt sok helyen fuvátot is csinált. Egy haszon volt a hidegből. Legtöbb embernek nem volt jég készlete, egy pár nap alatt segíthetett a bajon. Márczius 1-re aztán vége lett a hidegnek. Meleg eső, enyhe idővel köszöntött be a tavasz első hónapja.

INNEN-ONNAN.

Felfujt nagyság.

„Szenzáció, egy új kötet!
Pompás eszmék és rimék!
Boldogtalan mind halálig,
A ki azt nem szerzi meg!”

Hogy a könyv ily remek, dicsért,
Csudát ebben ki se lát,
Hiszen tudjuk, hogy írója
Maga irt rá kritikát.

Váratlan fordulat.

Férj és neje kicsiségért
Összeveszték nap-napon,
Egyetértés otthonukba
Nem volt ismert fogalom.

Ma pedig már más a nóta,
— Sokan el se hihetik —
Szörnyű módon egyetértnek:
Válni készül mindenik.

Szakács Béla.

Vetőmagvak.

(Mauthner Ödön tudósítása.)

Az enyhe időjárás következtében igen élénk az üzlet. — Vöröshere. A nagyszemű s szépszerű árut igen kereslet mellett ezen minőségű maggal csakhamar szűkös lesz a forgalom. Majdnem valamennyi külföldi tudósítás azt jelenti, hogy finom áruból már csak kevés készlet van, ezáltal a közepes minőségűek is jól fenntartják értékeiket és jó árak mellett könnyen elkeltek. A belfogyasztás követelményeinek, melyek mint már említettük csakis a jó minőségek felé hajlanak, ez idő szerint a még meglévő készletekből eleget lehet tenni. —

Luczernát. — Franciaországból gyönyörűbb minőségű árut ajánlanak esztendőre és még régebbi mag is kerül napfényre, de ügyet nem vetnek rája. Nálunk az első rendű provenzei és olasz magot továbbot is élénken keresnek. —

Takarmányrépamag. — Az első rendű tenyésztők ma már lényegesen többet kérnek a saját termésmű magvak csekély maradványaiért, ahol ugyanis ily maradványok egyáltalán még kaphatók. Ezen áremelést azonban olyan kereskedők, kik idejekorán fedezkedtek, ez ideig nem vették tudomásul és az eddigi árak mellett elégtételt ki a fogyasztás. A jelen évad is mutat fel látszólag alacsony árjegyzéseket, de tekintve a szolid eredetű mag szilárd ár keletét, az említett alacsony árjegyzések mellett való sürgős kínálat csak azt bizonyítja, hogy régi, rosszul csirázó répmagot minden áron eladni igyekeznek.

Jegyzések nyersáruért 100 kilónként Budapesten:

Vöröshere tavalyi . . .	46—48	frt
Vöröshere idej	54—58	"
Luczerna francia	70—80	"
Luczerna magyar	56—62	"
Lubzerna olasz	58—62	"
Baltacim	14—15	"
Muhar	5 1/2 — 5 1/2	"

Van szerencsém Csurgó és vidéke t. közönségét értesíteni, hogy

folyó évi márczius hó 4-től

vasárnaptól kezdve özv. Györy Mihályné urhölgy

házában műtermet nyitottam, a hol csak

szombat és *

* vasárnaponként

fényképezési felvételek
eszközletnek.

Felvételek kívánatra házon kívül is mindenkor teljesítenek.

A képek kidolgozása a jó hírnévnek örvendő nagykanizsai műtermemben történik.

Felvételek bármely borus időbea is eszközletnek.

Teljes tisztelettel:

Singer Sándor

fényképezési és festészeti műterme Nagy-Kanizsán a nagy kanizsai takarékpénztár épületében földszint. Zombor, Dauvár.

1—3

Homoki szőlőtelepítőknél IGEN FONTOS!

A cég 17 év óta áll fenn s most már az országban kívül is elterjedt a híre, amennyiben ma már sok nemes és vadoncz csemeték szállít Horvát-, Szlavonország, Bosznia, Oseh-, Morvaország, Galiczia, Bukovina, Stájerország, Alsó- és Felső-Ausztria, valamint Szerbia, Bulgária, Románia és Németország részére. Nemest-állománya ezúttal 500 000 db; vadoncz-állománya 8 millió. A cég évenként 4500—5000 rendelésnek küld szállítványokat. A gyümölcsfa-iskola teljesen homoktalajon létesült s így homoki szőlőtelepítőknél kin-
esés háza azért, mert mint tudva van, a homoktalajból kikérült fa a homokföldben éppen úgy, mint az agyagos, köves talajban, nemkülönben a lapos és magas (hegyes) fekvésnél mindig biztosabban ered meg és fejlődik, mint az, mely agyagos iszaplerakodású vagy túlságosan kövérített talajban állittatik elő. A gyümölcsajok boldogult Bereczki Maté mezőkövácsházi hírneves telepéről vaflok. Úgy magasdereku, valamint törpe csemeték megrendelhetők körte, alma, szilva, őszi barack, kajszin-barack, cseresznye, meggy, lasponya, birs, dió és eperből. Az 1—2—3—4 éves, gazdag gyökerű, fajhiteles, igen szép csemeték darabja azok erőssége szerint 15 krtól 40 krig. A 4—5 éves igen erős koronás sorták dbja 45—50 kr. Nagybani vételnél az árak külön megállapodás tárgyát képezik. Fentirt gyümölcsfajokból táblaültetés folytán 1—2—3—4 éves selejtezett minőségű csemeték is kaphatók, erőssége szerint 2—5—7—10—15 krtól, melyek gazdag gyökérezetüknel fogva főként nagybani telepítésekhez olcsóságuk folytán igen ajánlatosak. Fenti minőségű csemeték vadonczai is bármily számban és erősségben megrendelhetők a fentirt cégnél. A gazdag gyökérezetű vadonczok 1000-e azok erőssége szerint 5 frt 85 krtól 19 frtig terjed. Nagyobb vételnél 5—10—15 százalék engedmény. — Levél-czim:

Unghvári László

gyümölcsfa-iskolája Czeplédén.

!! Tessék árjegyzéket kérni !!

Egy, esetleg két ügyes fiu tanulól felvétetik a

 KIADÓHIVATALBAN.

Nyomatott Vágó Gyula könyvnyomdájában Csurgón 1899.

